

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 65/2022
26.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Милутиновић, адвокат из ..., против туженог Јавно комунално предузеће „Медиана“ Ниш, чији је пуномоћник Драган Јовановић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3008/2021 од 08.07.2021. године, у седници одржаној 26.01.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3008/2021 од 08.07.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3008/2021 од 08.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1516/19 од 23.02.2021. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужена обавезе да јој на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.11.2012. године до 31.01.2015. године исплати укупно износ од 386.482,69 динара, све у месечним износима и са законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке тужиља је обавезана да туженој накнади трошкове поступка у износу од 92.651,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3008/2021 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је тужиља обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 59.887,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата разлике између исплаћене и припадајуће зараде. О овом праву тужиље судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима у којима је одлучивано о тужбеним захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а тужиља у ревизији не указује, нити доставља другачије правноснажне судске одлуке, донете у споровима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Имајући у виду наведено, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике у заради поднета је 30.12.2015. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 386.482,69 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужиље недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**